

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Op Weg naar het Zuiden (18/24)

Dorothy huilde bittere tranen toen haar hoop om weer thuis te komen naar Kansas vervloog; maar toen ze erover nadacht, was ze blij dat ze niet in de ballon was gegaan. En ze had ook medelijden met het verlies van Oz, en dat gold ook voor haar metgezellen.

De Blikken Houthakker kwam naar haar toe en zei: "Ik zou ondankbaar zijn als ik niet zou rouwen om de man die mij mijn vriendelijke hart gaf. Ik zou graag een beetje willen huilen omdat Oz er niet meer is, als je tenminste zo vriendelijk wilt zijn mijn tranen weg te vegen, zodat ik niet zal roesten."

"Met genoegen," antwoordde ze, en ze bracht meteen een zakdoek. Toen huilde de Blikken Houthakker een paar minuten, terwijl Dorothy aandachtig naar de tranen keek en ze wegveegde met de zakdoek. Toen hij klaar was, bedankte hij haar vriendelijk en smeerde zichzelf grondig in met olie uit zijn met juwelen bezette oliekannetje, zodat hij niet weer zou roesten.

De Vogelverschrikker heerste nu over de Stad van Smaragd, en hoewel hij geen tovenaar was, waren de mensen trots op hem. "Want," zeiden ze, "er is geen andere stad in de hele wereld die wordt geregeerd door

een met stro gevulde man." En voor zover ze wisten, hadden ze daar volkomen gelijk in.

De ochtend nadat de ballon met Oz was opgegaan, ontmoetten de vier reizigers elkaar in de Troonzaal en bespraken wat te doen. De Vogelverschrikker zat op de grote troon en de anderen stonden respectvol voor hem.

"We hebben niet veel pech," zei de nieuwe heerser, "want dit paleis en de Smaragdgroene Stad zijn nu van ons, en we kunnen doen wat we willen. Als ik me herinner dat ik kort geleden op een paal in het maïsveld van een boer stond, en dat ik nu de heerser ben van deze prachtige stad, ben ik heel tevreden met mijn lot."

"Ik ook," zei de Blikken Houthakker, "ik ben ook zeer tevreden met mijn nieuwe hart; en eigenlijk was dat het enige wat ik in de hele wereld wenste."

"Wat mij betreft, ik ben tevreden met de wetenschap dat ik net zo moedig ben als welk beest dan ook dat ooit heeft geleefd, zo niet moediger," zei de Leeuw bescheiden.

"Als Dorothy ook maar tevreden zou zijn met het leven in de Stad van Smaragd," vervolgde de Vogelverschrikker, "zouden we allemaal samen gelukkig kunnen zijn."

"Maar ik wil hier niet wonen," riep Dorothy. "Ik wil naar Kansas en weer bij tante Em en oom Henry wonen."

"Wel, wat kan er dan nu gedaan worden?" vroeg de Houthakker.

De Vogelverschrikker besloot hierover na te denken, en hij dacht zo diep na dat de spelden en naalden uit zijn hersenen begonnen te steken. Tenslotte zei hij:

"Waarom roep je de Gevleugelde Apen niet en vraag je ze je door de woestijn te dragen?"

"Daar heb ik niet aan gedacht!" zei Dorothy blij. "Het is precies wat ik moet doen. Ik ga meteen de Gouden Helm halen."

Nadat ze hem de Troonzaal had binnenbracht, sprak ze de magische woorden, en al snel vloog de bende Gevleugelde Apen door het open raam naar binnen en ging naast haar staan.

"Dit is de tweede keer dat je ons roept," zei de Apenkoning, terwijl hij een buiging maakte voor het kleine meisje. "Wat wens je?"

"Ik wil dat je met mij naar Kansas vliegt," zei Dorothy. Maar de Apenkoning schudde zijn hoofd.

"Dat kan niet", zei hij. "Wij behoren alleen tot dit land en kunnen het niet verlaten. Er is nog nooit een Gevleugelde Aap in Kansas geweest, en ik denk dat dat ook nooit zal gebeuren, want daar horen ze niet thuis. We zullen je graag van dienst zijn op welke manier dan ook, maar we kunnen de woestijn niet oversteken. Tot ziens."

En met nog een buiging spreidde de Apenkoning zijn vleugels en vloog weg door het raam, gevolgd door zijn hele bende.

Dorothy stond op het punt te gaan huilen van teleurstelling. "Ik heb de kracht van de Gouden Helm voor niets verspild," zei ze, "want de Gevleugelde Apen kunnen me niet helpen."

"Dat is zeker jammer!" zei de zachtmoedige Houthakker.

De Vogelverschrikker dacht weer na en zijn hoofd pulde zo verschrikkelijk uit dat Dorothy vreesde dat het zou barsten.

"Laten we de soldaat met de groene bakkebaarden erbij halen," zei hij, "en hem om advies vragen."

Dus werd de soldaat ontboden en ging schuchter de Troonzaal binnen, want zolang Oz nog leefde mocht hij nooit verder komen dan de deur.

"Dit kleine meisje," zei de Vogelverschrikker tegen de soldaat, "wil de woestijn oversteken. Hoe kan ze dat doen?"

"Dat weet ik niet," antwoordde de soldaat, "want niemand is ooit de woestijn overgestoken, alleen Oz."

"Is er niemand die mij kan helpen?" vroeg Dorothy ernstig.

"Glinda misschien wel," opperde hij.

"Wie is Glinda?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Zij is de Heks van het Zuiden. Ze is de machtigste van alle heksen en heerst over de Quadlings. Bovendien staat haar kasteel aan de rand van de woestijn, dus misschien weet ze wel een manier om die over te steken."

"Glinda is een goede heks, nietwaar?" vroeg het meisje.

"De Quadlings vinden haar goed," zei de soldaat, "en ze is aardig voor iedereen. Ik heb gehoord dat Glinda een mooie vrouw is, die jong weet te blijven ondanks de vele jaren die ze al heeft geleefd."

"Hoe kom ik bij haar kasteel?" vroeg Dorothy.

"De weg loopt recht naar het zuiden," antwoordde hij, "maar er wordt gezegd dat deze weg vol gevaren is voor reizigers. Er zijn wilde dieren in de bossen, en een er zijn vreemde mannen die er niet van houden dat vreemden hun land doorkruisen. Om deze reden komt geen van de Quadlings ooit naar de Stad van Smaragd." De soldaat verliet hen daarna en de Vogelverschrikker zei:

"Het lijkt erop dat Dorothy, ondanks de gevaren, toch het beste naar het Land van het Zuiden kan reizen en Glinda vragen haar te helpen. Want als Dorothy hier blijft, komt ze natuurlijk nooit meer terug naar Kansas." "Jij hebt zeker weer diep nagedacht," zei de Blikken Houthakker.

"Ja dat heb ik gedaan," zei de Vogelverschrikker.

"Ik ga met Dorothy mee," verklaarde de Leeuw, "want ik ben jouw stad beu en verlang weer naar het bos en het land. Ik ben echt een wild beest, weet je. Bovendien heeft Dorothy iemand nodig die haar beschermt."

"Dat is waar," beaamde de Houthakker. "Mijn bijl kan haar misschien van dienst zijn; dus ik zal ook met haar meegaan naar het Land van het Zuiden."

"Wanneer zullen we vertrekken?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Ga je ook mee?" vroegen ze allemaal verbaasd.

"Zeker. Zonder Dorothy had ik nooit hersenen gehad. Zij tilde me van de paal in het maïsveld en bracht me naar de Stad van Smaragd. Dus mijn geluk heb ik allemaal aan haar te danken, en ik zal haar nooit verlaten voordat ze voorgoed teruggaat naar Kansas."

"Dank jullie wel," zei Dorothy dankbaar. "Jullie zijn allemaal erg aardig voor mij. Maar ik wil wel zo snel mogelijk vertrekken."

"Morgenochtend gaan we," antwoordde de Vogelverschrikker. "Laten we ons nu allemaal goed voorbereiden, want het zal een lange reis worden."